

Όσιος Παναγής Μπασιάς

Ο Όσιος Παναγής ο Μπασιάς γεννήθηκε στο Ληξούρι της Κεφαλληνίας, το 1801 μ.Χ., και ήταν γιός ευσεβών και επιφανών γονέων, του Μιχαήλ Τυπάλδου – Μπασιά και της Ρεγγίνας Δελλαπόρτα. Έμαθε Ιταλικά, Γαλλικά, Λατινικά και καταρτίσθηκε στη φιλοσοφία και τη θεολογία. Μικρός ακόμα χειροθετείται αναγνώστης και στην αρχή της σταδιοδρομίας του διορίζεται γραμματοδιδάσκαλος και εξασκεί το λειτούργημα του διδασκάλου, αλλά εμπνεόμενος από τα ριζοσπαστικά κηρύγματα του Κοσμά Φλαμιάτου και Ευσεβίου Πανά, εκκλησιαστικῶν αναστημάτων της εποχής, οι οποίοι υπεράσπιζαν ότι οι Άγγλοι (κυρίαρχοι της Επτανήσου) προστάτες, ουσιαστικά τύραννοι, επιβουλεύονται το ορθόδοξο φρόνημα των κατοίκων, αφήνει το δημόσιο σχολείο και παραδίδει μαθήματα κατ' οίκον συνεχίζοντας την αποστολή του. Σε ηλικία 20 ετών, μετά τον θάνατο του πατέρα του, έχοντας έμφυτη κλίση και επηρεαζόμενος από την προσωπικότητα του πολιούχου μεγάλου ασκητού Αγίου Γερασίμου και του γείτονός του, επίσης μεγάλου ασκητού Αγίου Ανθίμου, εγκαταλείπει τα πάντα και φθάνει στο «Ξηροσκόπελο», μικρό νησάκι στην κάτω Λειβαθώ Βλαχερνών και τόπο εξορίας κληρικῶν από του Άγγλους. Εξόριστος τις ημέρες εκείνες ήταν και ο περίφημος Ζακύνθιος κληρικός

Νικόλαος Καντούνης. Δεν έμεινε όμως πολύ διάστημα καμφθείς από τις ικεσίες της χήρας μητέρας του και της απροσιτάτευτης αδελφής του. Επιστρέφει λοιπόν μοναχός στον κόσμο, αλλά ολόκληρη η ζωή του αποδεικνύεται συνεχής ασκητικός αγώνας και συνεπής επαγρύπνηση των μοναχικών ιδεών και αποφάσεών του.

Το 1836 μ.Χ. χειροτονείται διάκονος και πρεσβύτερος, με το όνομα Παΐσιος, υπό του Αρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας Παρθενίου Μακρή. Δεν επεζήτησε εφημαριακή θέση. Συνήθως λειτουργούσε στο εξωκκλήσι του Αγίου Σπυριδωνος στον Πλατύ Γιαλό, όπου συνέρρεε πλήθος πιστών, για να λειτουργηθεί και να ακούσει τα θερμά κηρύγματα του. Υπήρξε η προσωποποίηση της ελεημοσύνης και θερμός συμπαραστάτης των αδυνάτων. Έλαβε από τον Θεό το χάρισμα της προφητείας και «προϋλεγε τὰ μέλλοντα συμβαίνειν εις πρόσωπα, οίκογενείας και γενικώτερον τῆς κοινωνίας», όπως γράφεται στην εισήγηση της Αγιοκατάταξης του.

Στις 21 Μαΐου 1864 μ.Χ., γεύεται τη χαρά της Ενώσεως της Επτανήσου με τη Μητέρα Ελλάδα, για την οποία εργάσθηκε με τον δικό του αντιστασιακό τρόπο πλησίον των ηρώων ριζοσπαστών, διατηρώντας και καλλιεργώντας την Ορθόδοξη Παράδοση, σε τόσο δύσκολες πολιτικές και κοινωνικές περιόδους. Το 1867 μ.Χ., με τους φοβερούς σεισμούς της Παλλικῆς, γκρεμίζεται η οικία του και από τότε

φιλοξενείται στην οικία του ξαδέλφου του Ιωάννου Γερουλάνου, πατέρα του σπουδαίου χειρουργού Μαρίνου Γερουλάνου.

Λόγω της διαδοθείσης φήμης από τα πολλά θαύματα, αποφεύγοντας το φοβερό ύφαλο της πνευματικής ζωής, τον επάρατο εγωισμό, καταφεύγει στη γνωστή μέθοδο μεγάλων Ασκητών να προσποιείται τον τρελό, και έτσι συγκαταριθμείται στη χορεία των Δια Χριστόν σαλών Αγίων.

Για πέντε έτη ταλαιπωρείται κλινήρης. Και ασθενής συνεχίζει να ευλογεί, να ειρηνεύει, να καθοδηγεί, να συμβουλεύει τους Χριστιανούς, οι οποίοι νυχθημερόν τον επισκέπτονται. Εκεί δέχεται την επίσκεψη του νέου Αρχιεπισκόπου Γερμανού Καλλιγά, στον οποίο προλέγει την ανάρρησή του στον Αρχιεπισκοπικό Θρόνο των Αθηνών.

Ο Όσιος Παναγής κοιμήθηκε το 1888 μ.Χ., και στην πάνδημη μετά τριήμερο κηδεία του εξεφώνησε περίφημο επικήδειο ο Μητροπολίτης Κεφαλληνίας Γερμανός Καλλιγάς.

Η ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του Οσίου έγινε στις 6 Ιουνίου 1976 μ.Χ. και η Αγιοκατάταξη του έγινε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο δια Πατριαρχικής και Συνοδικής Αποφάσεως την 4η Φεβρουαρίου 1986 μ.Χ.

Τα ιερά λείψανά του φυλάσσονται εντός αργυρής θήκης στον ιερό ναό Αγίου Σπυριδώνος Ληξουρίου, όπου και ο τάφος του.

Θαύμα του Οσίου Παναγή Μπασιά - Αφήγηση Γεράσιμος Δρακόπουλος

«...Ο αείμνηστος πατήρ μου, τότε, διηγήθη ένα καταπληκτικό θαύμα του Παπά- Μπασιά, το οποίον έζησε επί των ημερών του Παπά-Μπασιά ο πατήρ του πατρός μου - παππούς μου - Βασίλειος Δρακόπουλος, πρωτοψάλτης και συνθέτης πολλών εκκλησιαστικών ασμάτων.

Το θαύμα έχει ως εξής:

Εις το Αργοστόλιον, επί των ημερών του Παπά-Μπασιά, ζούσε μία οικογένεια αρχοντική και πολύ πλούσια, δεν ενθυμούμαι καλώς το όνομα της οικογενείας, ήτις απειτελείτο από τέσσερα άτομα, τον σύζυγο, την σύζυγο και δύο άρρενα τέκνα.

Οικογένεια λίαν ευσεβής και ενάρετος, ακόμη περισσότερο η κυρία, της οποίας η ζωή ήτο πλήρης αγαθοεργών πράξεων.

Μετά πάροδον ετών απέθανεν ο σύζυγος και έμεινε η χήρα με τα δύο τέκνα της.

Αυτή επεδόθη εις το να διαπαιδαγωγή και νουθετή τα τέκνα της επί το χριστιανικώτερον, συνάμα επεξέτεινε την ανθρωπιστική δράσιν της, βοηθούσα κάθε πτωχόν, επισκεπτομένη ασθενείς κατ' οίκον και βοηθούσα αυτούς, ασθενείς εις νοσοκομείον και καταδίκους εν φυλακαίς, βοηθούσα και νουθετούσα αυτούς προς την χριστιανική πίστιν.

Όταν τα τέκνα της έφθασαν εις ηλικίαν το μεν

πρώτον 21 ετών, ένα βράδυ καθήμενοι μετά το δείπνον εις την τραπεζαρία, το πρώτο τέκνον ησθάνθη ένα ισχυρό πόνον εις την κεφαλήν. Αμέσως έπεσε κάτω αναίσθητο, το έβαλαν εις το κρεβάτι καλέσαντες πάραυτα τον ιατρό.

Ούτος διεπίστωσε σοβαρωτάτην κατάστασιν, προετοιμάσας την κυρία δια το μοιραίον. Η κυρία ακούσασα αυτά που της είπεν ο ιατρός, κατέφυγε εις το εικονοστάσιο της οικίας της και γονυκλινής όλη την νύκτα εδέετο εις την Παναγίαν δια την σωτηρίαν του υιού της. Το πρωί δυστυχώς απεβίωσε το παιδί της.

Αυτή παρ' όλο το πένθος και την μεγάλη λύπη της, συνέχισε την χριστιανική και ανθρωπιστική δράσι της. Μετά πάροδον όμως ενός έτους, ένα βράδυ ευρισκομένη πάλι μετά του ετέρου υιού της εις την τραπεζαρία, βλέπει απροόπτως το παιδί της να βγάξη μία κραυγή πόνου και να πίπτη κάτω αναίσθητο, όπως και το πρώτο της παιδί. Αμέσως κάλεσε τον ιατρό, όστις διεπίστωσε την ίδια περίπτωσι με το πρώτο της παιδί, αποφανθείς ότι δεν υπάρχει ουδεμία ελπίς διασώσεως αυτού. Αυτή κλαίουσα και εν απελπισία ευρισκομένη, κατέφυγε πάλι εις το εικονοστάσιο της οικίας της, και γονυκλινής όλη την νύκτα μετά δακρύων παρεκάλει τον Θεό, την Παναγία, και τον Άγιο Γεράσιμο, όπως σώσουν το παιδί της, και λόγω της χριστιανικής της δράσεως, την λυπηθούν και αποδώσουν πλήρως την υγείαν του

παιδιού της. Δυστυχώς την επομένη, που ήλθεν ο
ιατρός, διεπίστωσε τον θάνατο του υιού της.
Τότε η Κυρία εκμανείσα μετεβλήθη εις θηρίον
ανήμερον, παύσασα τελείως την προηγούμενη
δράσιν της, υβρίζουσα συνεχώς τον Θεό και τους
αγίους, μη δεχομένη κανένα εις την οικίαν της.
Έδωσε δύο φωτογραφίας των παιδίων της εις καλόν
ζωγράφον, να της φτιάξη τα δύο πορτραίτα εις
φυσικόν μέγεθος, τα όποια όταν ο ζωγράφος της
παρέδωσεν, αυτή τα επλαισίωσε με πολυτελή
πλαίσια, και εκκενώσασα των επίπλων το σαλόνι της,
τα εκρέμασεν εις τους δύο τοίχους το εν απέναντι του
άλλου, καλύψασα αυτά δι' υφάσματος – τούλι –
τοποθετήσασα κάτωθεν αυτών από ένα κηροπήγιον
με μία λαμπάδα, τας οποίας κάθε τόσον ήναπτε και
ατενίζουσα τα τέκνα της συζητούσε με αυτά.
Μία των ημερών, ο Παπα-Μπασιάς εμβάς εις
πλοiάριον από εκείνα που την εποχήν εκείνη
εκτελούσαν το πέραςμα Ληξουρίου – Αργοστολίου
επήγε εις Αργοστόλιον. Εξελθών του πλοiαρίου με
την ράβδο του, σιγά σιγά επήγαινε κατευθείαν εις την
οικίαν της κυρίας αυτής. Φθάσας εκεί εκτύπησε την
θύρα. Εβγήκε εις το παράθυρον η κυρία, και ιδούσα
τον Παπά-Μπασιά τον οποίο δεν εγνώριζε, εξεμάνη
υβρίζουσα αυτόν με τας χυδαιότερας φράσεις.
Ο Παπά-Μπασιάς, δίχως να ταραχθή, ήρεμα - ήρεμα
την παρακάλεσε δια τρίτη φοράν να του ανοίξη, που
ήθελε κάτι να της ειπή. Αυτή έτι περισσότερο

συνέχισε να τον υβρίζει. Τότε ο Παπά-Μπασιάς είπε: «Η μου ανοίγεις, ή ανοίγω», και με την ράβδο του έκανε το σημείο του Σταυρού εις την πόρταν, ήτις αυτομάτως ήνοιξε, και ήρχισεν ο Παπά-Μπασιάς να ανέρχεται την κλίμακα. Η κυρία ιδούσα αυτό που έγινε, έμεινεν άφωνος μη δυναμένη να εκστομίσει ούτε λέξιν.

Ο Παπά-Μπασιάς προχώρησε κατ' ευθείαν εις το σαλόνι (ασφαλώς Θεία βουλήσει) ειπών εις την κυρίαν να τον ακολουθήση. Ήνοιξε την θύρα του σαλονιού, και λέγει εις την κυρία: κάθισε εις την γωνίαν και θα ιδής κάτι που δεν το επερίμενες. Σταθείς επ' ολίγον εις προσευχήν ο Παπά-Μπασιάς, βλέπει η κυρία να σηκώνονται τα δύο σκεπάσματα των εικόνων των παιδιών της, και να κατέρχονται ζωντανά εις το μέσον του δωματίου, να εξάγουν ταυτοχρόνως δύο περίστροφα, ταυτοχρόνως να πυροβολή ο ένας τον άλλον, και οι δύο ταυτοχρόνως να πίπτουν νεκροί επί του δαπέδου.

Κατόπιν του γεγονότος τούτου ευρέθησαν τα πορτραίτα ως πρότερον, σαν να μην είχε συμβή τίποτε. Η κυρία άφωνος και τρομαγμένη παρακολουθούσε τα διατρέξαντα, και τότε ο Παπά-Μπασιάς της λέγει: Κυρία μου ο Θεός δια να σε αγαπά σε εφύλαξε να μην ιδής αυτό που είδες τώρα, και επήρε μαζί Του τα δύο τέκνα σου δια φυσικού θανάτου, διότι τα δύο σου τέκνα είχαν αγαπήσει μίαν και την αυτή γυναίκα, και επρόκειτο να σκοτωθούν

δια του τρόπου που είδες δι' αυτήν. Ως εκ τούτου να μεταμεληθής, και να ευχαριστήσεις τον Θεό, και να συνεχίσεις την προτέρα σου χριστιανικήν δράσιν. Πραγματικά αυτή μεταμεληθείσα, επεδόθη ψυχή και σώματι εις την προτέραν της δράσιν και εις μεγαλυτέραν κλίμακα».

**(ΠΗΓΗ βιβλίο «Άγιος Παναγής Μπασιάς»,
πρωτοπρεσβ. Κων. Σ. Γκέλη. Αθήναι, 1987.)**

